

FOAIA CREȘTINULUI ORTODOX DIN PESCARA ȘI PROVINCIA PAROHIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ PESCARA

SFÂNTUL ȘI DREPTUL SIMEON ȘI SFÂNTA PROROCIȚĂ ANA

(3 FEB)

Pericopa Apostolică la Duminica a XX-a după Rusalii

Dar vă fac cunoscut, fraților, că Evanghelia cea binevestită de mine nu este după om; Pentru că nici eu n-am primit-o de la om, nici n-am învățat-o, ci prin descoperirea lui Iisus Hristos. Căci ați auzit despre purtarea mea de altădată întru iudaism, că prigoneam peste măsură Biserica lui Dumnezeu și o pustaiam. Și spoream în iudaism mai mult decât mulți dintre cei care erau de vârsta mea în neamul meu, fiind mult râvnitor al datinilor mele părintești. Dar când a binevoit Dumnezeu Care m-a ales din pântecele mamei mele și m-a chemat prin harul Său, Să descopere pe Fiul Său întru mine, pentru ca să-L binevestesc la neamuri, îndată nu am primit sfat de la trup și de la sânge, Nici nu m-am suit la Ierusalim, la Apostolii cei dinainte de mine, ci m-am dus în Arabia și m-am întors iarăși la Damasc. Apoi, după trei ani, m-am suit la Ierusalim, ca să-l cunosc pe Chefa și am rămas la el cincisprezece zile. Iar pe altul din apostoli n-am văzut decât numai pe Iacov, fratele Domnului. **Galateni I, 11-19**

Evanghelia Învierii fiului văduvei din Nain este o parabolă tulburătoare despre viață și moarte, despre nimicnicia acestei vieți și despre infinitul iubirii lui Dumnezeu pentru noi, despre trupul supus stricăciunii și sufletul nemuritor, ambele sub puterea lui Dumnezeu.

Iubirea Mântuitorului pentru tot neamul omenesc se vedește și prin taina vindecării și a învierii tuturor, pe care Hristos le dăruiește semenilor Săi întru umanitate. În cazul de față, durerea mamei văduve care-și pierde unicul fiu devine grai pătrunzător și rugăciune întrupată care ajunge la inima lui Dumnezeu. Și chiar dacă mama plină de lacrimi nu îi cere nimic Învățătorului, totuși Hristos nu poate suporta robia păcatului și a morții, Îi este străină înjugarea noastră cu moartea, Îl dor durerile noastre și plânge alături de noi când ne pierdem sufletul ca pe un copil preaiubit prin păcat. Iubirea Sa pentru libertatea noastră de fii trece însă prin filtrul adevărului vieții noastre, așa încât Hristos vindecă „toată boala și neputința” în popor. El este măsura supremă și dumnezeiască a firii umane prin care viața este vădită ca fiind darul lui Dumnezeu și taina euharistică a unirii omului cu Creatorul.

O interpretare socio-istorică a acestei Evangheliei rezidă din tragedia dublă care se afla în fața Mântuitorului. Pe vremea Lui, nu existau sisteme de asistență socială sau pensii, așa încât o femeie văduvă căreia îi murea singurul copil era condamnată la moarte prin înfometare, mai ales dacă provenea din clasa săracă a societății. De aceea părinții fără copii erau considerați blestemați de Dumnezeu. Era așadar o datorie reciprocă, aceea de a-ți crește copiii și de a fi întreținut de ei la bătrânețe. Hristos simte așadar această suferință a femeii căreia îi muriseră toți cei dragi și înviază pe tânăr pentru mângâierea mamei sale.

Însă mai mult decât o înviere din morți izvorâtă din iubirea lui Dumnezeu, există o taină mai presus de înțelegere în această minune săvârșită de Hristos. În înțelegerea mistagogică a acestei Evangheliei, Mântuitorul Hristos simte în mod infinit, ca Dumnezeu, durerea mamei care și-a văzut fiul mort și simte în această durere, suferința mamei Lui când Îl va vedea murind. Și înviază pe fiul văduvei, ca o prorocie a Învierii Sale din morți.

Evanghelia la Duminica a XX-a după Rusalii

Și după aceea, S-a dus într-o cetate numită Nain și cu El împreună mergeau ucenicii Lui și multă mulțime. Iar când S-a apropiat de poarta cetății, iată scoteau un mort, singurul copil al mamei sale, și ea era văduvă, și mulțime mare din cetate era cu ea. Și, văzând-o Domnul, I s-a făcut milă de ea și i-a zis: Nu plânge! Și apropiindu-Se, S-a atins de sicriu, iar cei ce-l duceau s-au oprit. Și a zis: Tinere, ție îți zic, scoală-te. Și s-a ridicat mortul și a început să vorbească, și l-a dat mamei lui. Și frică i-a cuprins pe toți și slăveau pe Dumnezeu, zicând: Prooroc mare s-a ridicat între noi și Dumnezeu a cercetat pe poporul Său. **Luca VII, 11-16**

Învierea fiului văduvei din Nain – prorocie a Învierii lui Hristos

Mântuitorul Hristos simte în mod infinit, ca Dumnezeu, durerea mamei care și-a văzut fiul mort și simte în această durere, suferința mamei Lui când Îl va vedea murind.

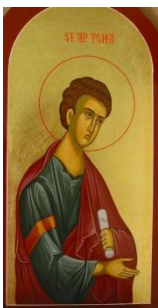

De altfel, în Axionul din Sâmbăta Mare, atunci când Trupul lui Hristos zace mort în sânul pământului, Mântuitorul simte ca Dumnezeu durerea mamei Lui și o alină: „nu te tângui pentru Mine, maică, văzându-mă zăcând în groapă fără suflare. Căci voi învia și Mă voi preaslăvi și voi înălța pe toți cei ce slăvesc cinstită pomenirea ta”. Hristos o iubește pe mama Sa, încât chiar din sânul pământului are grijă de Sânul dumnezeiesc care l-a născut și crescut.

Învieria fiului văduvei din Nain este așadar proorocia Învierii lui Hristos, anticiparea biruinței asupra morții și taina euharistică a iubirii lui Dumnezeu pentru maica Sa și pentru toți oamenii care Îl nasc pe El în inimile lor, prin rugăciune și Sfintele Taine.

pr. Ioan Valentin Istrati Sursa: www.doxologia.ro

Sfântul Apostol Toma și înnoirea ființei prin Învieria Mântuitorului

Astăzi prăznuim ziua Sfântului Apostol Toma. De a cărui îndoială ne amintim adeseori.

Într-adevăr, el este cel care a pus la îndoială vestea dată de ceilalți Apostoli: „Hristos a Înviat! Noi l-am văzut!”.

Însă Toma nu a fost de felul lui un îndoielnic, nici nu a rămas „necredincios” plenitudinii revelației divine în Hristos. Să ne amintim doar episodul când Apostolii și Domnul au auzit de boala lui Lazăr, când Hristos le-a spus: „Să ne întoarcem în Ierusalim”. La care ceilalți i-au replicat: „Dar Iudeii vor să te omoare. Cum să ne întoarcem?” Doar Apostolul Toma a spus: „Să mergem și noi, să murim cu El.” (In 11, 16). El era pregătit a fi nu doar un ucenic în cuvânt, nu doar un discipol care își urmează maestrul, ci unul care își pune viața sa împreună cu El, ca pentru un prieten - și asemenea unui prieten. Deci, să nu uităm mărinimia, credințioșia și integritatea lui Toma.

Dar ce s-a întâmplat atunci după Învieria lui Hristos, când ceilalți Apostoli i-au spus (lui, care nu fusese prezent) că L-au văzut pe Domnul înviat? De ce nu a acceptat vestirea lor? De ce s-a îndoit? De ce a spus că are nevoie de dovezi - dovezi palpabile? Pentru că Toma a văzut în spusele lor bucuria că Hristos nu murise, că El era viu, că biruința fusese dobândită; dar, cu toate acestea, ei erau aceiași oameni. Nu a văzut în ei nici o diferență. Erau aceiași oameni pe care îi știa - doar că bucuria luase locul fricii. Și Toma afirmă: „Dacă nu voi vedea cu ochii mei, dacă nu voi cerceta eu însumi Învieria, nu pot să vă cred. Oare nu același lucru pot să îl afirm și cei care ne întâlnesc pe noi?”

Și noi am vestit Învieria lui Hristos cu câteva zile în urmă - hotărât, sincer, cu toată încredințarea. Și noi credem în Învierie cu toată ființa... Dar, cu toate acestea,

când oamenii ne întâlnesc - în casele noastre, pe stradă, la locurile noastre de muncă, oriunde - oare nu zic, la rândul lor: Ce au oamenii aceștia? Ce s-a întâmplat cu ei? Apostolii Îl văzuseră pe Domnul înviat, însă Învieria nu devenise încă o parte a experienței lor personale. Nu ieșiseră încă din moarte întru viața cea veșnică. La fel și noi. Doar sfinții... doar vederea lor lasă impresia că mesajul pe care îl transmit este un adevăr.

De ce mesajul nostru rămâne neauzit? Pentru că noi vestim, dar nu suntem. Ar trebui să fim atât de diferiți față de cei care nu au experiența Domnului Celui Viu și Înviat (Cel ce ne-a împărțit Viața Sa, Cel ce ne-a trimis Duhul Său Cel Sfânt), precum o persoană vie este diferită față de o statuie, cum spune CS Lewis. O statuie poate fi frumoasă, magnifică, glorioasă și sublimă - însă rămâne o piatră. O ființă umană poate să fie mult mai puțin, în prezența sa exterioară - dar este vie, este o mărturie a vieții. Așadar, să ne examinăm și să ne punem întrebarea unde ne aflăm. De ce oamenii care ne întâlnesc nu sesizează că noi suntem de fapt membre ale lui Hristos Celui Înviat, temple ale Duhului Sfânt? De ce?

Fiecare va trebui să răspundă la această întrebare în mod personal. Să ne examinăm fiecare și să fim pregătiți să răspundem înaintea propriei conștiințe și să facem ceea ce este necesar pentru a ne schimba viațile; în așa fel, încât oamenii care ne întâlnesc să poată afirma: Nu am mai întâlnit un astfel de om...

Există ceva în el ce nu am mai întâlnit la nimeni altul. Ce este oare?... Iar noi să putem răspunde: Este Viața lui Hristos, care vibrează în noi. Noi suntem mădularele Sale. Este Viața Duhului Sfânt, care sălășluiește în noi. Noi suntem templul său. Amin.

Mitropolitul Antonie de Suroj

Sursa: www.doxologia.ro

«Pentru tine s-a junghiat Mielul lui Dumnezeu, iar tu te lepezi?»

Rostul săvârșirii dumnezeieștii Liturghii este dumnezeiasca Împărțășanie. Liturghia este precum un copac preafrumos, iar rodul, dulcele rod al acestui copac, este dumnezeiasca Liturghie.

Toate în dumnezeiasca Liturghie se săvârșesc pentru ca preotul să iasă ținând Sfântul Potir și să spună: ”Cu frica lui Dumnezeu, cu credință și cu dragoste să vă apropiați”. Dacă însă nu ne apropiem ca să ne împărțășim, atunci ce sens au toate cele preafrumoase care au avut loc ca să se pregătească dumnezeiasca Masă și atâtea rugăciuni ale preotului, pe care le-a rostit pentru dumnezeiasca Împărțășanie? Repet cuvântul Sfântului Ioan Gură de Aur, care se adresează celor care nu se

împărtășesc și le spune: ”Pentru tine s-a junghiat Mielul lui Dumnezeu, iar tu te lepezi?”.

Dar am spus, iubii mei frați, că, pentru a gusta din dumnezeiasca Împărtășanie, ca aceasta să rodească în noi și să fie cu adevărat comuniune cu Dumnezeu, trebuie să încercăm să ne curățim sufletul de patimile păcătoase. Căci, dacă sufletul nostru este necurat, repet, Dumnezeu nu se poate uni cu noi, pentru că El nu se poate uni cu ceva necurat. Așa încât, acestea două, iubii mei, alcătuiesc creștinismul ortodox bine întemeiat: în primul rând, lupta de a ne curăța sufletul de patimile murdare, iar în al doilea rând, împărtășirea cu Trupul și cu Sângele lui Hristos și participarea la Sfintele Taine ale Bisericii.

Spun aceasta, pentru că în Biserica noastră au apărut încă din vechime două erezii în ce privește dumnezeiasca Împărtășanie. Una este cea a lui Varlaam, care insistă asupra participării la Preacuratele Taine, fără însă a socoti necesară curăția sufletească. Iar pe de altă parte, erau ereticii masalieni (sau evhiți), care insistau pe nevoiță și rugăciune, fără însă a da însemnătate dumnezeieștii Împărtășanii. Aceste două extreme sunt eretice. Dar Sfântul nostru Grigorie Palama, în învățătura sa, îngemăna cele două lucrări și propovăduia viața de nevoiță și rugăciune dimpreună cu dumnezeiască Împărtășanie. Înainte de dumnezeiasca Împărtășanie trebuie să postim. Cât însă să postim, acest lucru nu se stabilește prin canoane, ci depinde de sănătatea fiecăruia, de rezistența sa sufletească și trupească, de cât de des se împărtășește și de alți factori. [...]Dumnezeiasca Împărtășanie, iubii mei, trebuie să o primim cu evlavie și rânduială. Și, desigur, așa trebuie să se întâmple, de vreme ce este vorba de împărtășirea cu Trupul și Sângele lui Hristos, la care privesc cu dorire și frică până și îngerii din cer. Așadar, fără vorbărie, strigăte și îmbulzeală să ne apropiem de dumnezeiasca Împărtășanie. Fiecare să stea liniștit și să se roage într-o sine până când îi vine rândul.

Iudeii, când mâncau mielul pascal care preînchipuie dumnezeiasca Împărtășanie, stăteau în picioare și țineau în mână toiagul. La fel se cuvine să fim și noi când ne împărtășim. Toiagul din Vechiul Testament preînchipuie Crucea. Când, așadar, vă vine rândul vostru să vă împărtășiți, să vă faceți mai întâi semnul Crucii, să luați sfântul acoperământ și să îl puneți sub bărbie, ca să fie acoperită distanța dintre gura voastră și Sfântul Potir. Aceasta, ca nu cumva să se întâmple să cadă din linguriță vreo picătură din dumnezeiescul Sânge – păzește-ne, Hristoase, în acel ceas! –, așa încât această picătură să cadă pe acoperământ, iar nu pe jos.

Pentru că, iubii creștini, a cădea dumnezeiasca Împărtășanie pe jos este un mare păcat. Făcându-vă, așadar, sfânta Cruce, când vă vine rândul la dumnezeiasca Împărtășanie, luați sfântul Acoperământ și vi-l puneți sub bărbie și deschideți bine gura, ca să vă împărtășiți. După ce v-ați împărtășit, vă ștergeți la gură, vă faceți din nou semnul Crucii și faceți loc următorului.

Vă rog, creștinii mei, să îi învățați și pe copilași să se împărtășească în același chip, să se împărtășească singuri. Nu este deloc bine să alerge un om mare, ca să ajute să se împărtășească un copil de școală primară. Să îi lăsăm pe copii să se împărtășească singuri.

Am observat că, atunci când îi lăsăm pe copii să se împărtășească singuri, se împărtășesc foarte bine, chiar mai bine decât cei mari. Știu însă că, pentru a reuși acest lucru, copilul are nevoie de sfat bun din partea mamei sale.

Mitropolitul Górtinei și Megalopólisului Ieremia

Sursa: www.pemptousia.ro

Calea pocăinței – 1. Ce este botezul și de ce ne botezăm?

Botezul este identitatea mărturisirii credincioșilor creștini, a celor ce se supun cu toată ființa lui Dumnezeu, a adevăraților cetățeni ai împărăției cerurilor, a mădularelor statornice ale trupului lui Hristos și deci a moștenitorilor vieții veșnice. Dumnezeiescul botez, din perspectiva ortodoxă și numai din aceasta, este restabilirea și redobândirea alcătuirii noastre dintru început, cea „după chipul și asemănarea” Ziditorului nostru și, prin urmare, redobândirea identității noastre personale.

Acesta este și lucrul pe care Domnul nostru ni-l subliniază ca descoperire dumnezeiască: „Cel ce va crede și se va boteza se va mântui” (Marcu 16,16). Este tămăduirea mărturisitoare a primei noastre neascultări și, prin urmare, o îndatorire necesară care se impune pentru redobândirea stării noastre firești. de a fi asemenea chipului dumnezeiesc. Botezul este desființarea și anularea păcatului strămoșesc și a ceea ce pedeapsa și osânda au pricinuit în firea noastră. Botezul în numele Preasfintei Treimi, al Dumnezeului cel adevărat, ne „altoiește” chiar în „trunchiul” Făcătorului nostru, ca să participăm ipostatic la făgăduințele dumnezeiești: „Tu, Părinte, întru Mine și Eu întru aceștia, ca să fie una, precum și Noi una suntem” (cf. Ioan 17, 21-23). Devenim astfel moștenitori ai Tatălui și împreună-moștenitori cu Fiul Său.

Negreșit, botezul singur nu este considerat suficient, fără dreapta făptuire. Însă, iarăși, fără botez nu ne poate îndreptăți nici o dreaptă făptuire sau facere de bine. Aceasta este cerința neconținută a Domnului nostru, a adevăratului nostru Mântuitor, atunci când i-a trimis pe ucenicii Săi să Îi continue lucrarea, mântuirea oamenilor. „Mergând, învățați toate neamurile, botezându-le în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, învățându-le să țină toate câte v-am poruncit vouă.” (Matei 28, 19-20)

Prin Botezul ortodox în numele Dumnezeului Treimic ne împărtășim de partea „moștenirii sfinților” și

devenim „fiii lui Dumnezeu”. Sfințirea sau transmiterea harului nu este pricinuită de elementele materiale ale Botezului, ci de rugăciunea (epicleza) către Sfânta Treime, așa cum ne-au predat Sfinții Apostoli fii învățători cei insuflați de Dumnezeu ai Bisericii noastre. Există diferite botezuri și fiecare înșelare și erezie și-l are pe-al său. Dumnezeu însă și adevărul este unul și numai credincioșii adevărați devin părtași ai harului și ai înfierii.

Sursa: Gheronda Iosif Vatopedinul, Dialoguri la Athos, traducere din limba greacă și note de Nicușor Deciu, Editura Doxologia, Iași, 2012.

Iertarea

În regiunea Vígla din Sfântul Munte, în două colibe apropiate una de alta, se nevoiau doi asceți: ghéron Gavriil și părintele Iákovos. Ghéron Gavriil era de loc din Évvia. Era smerit, serios, tăcut,

cu metaniile în mână și cu rugăciunea „Doamne Iisuse Hristoase, Fiul Lui Dumnezeu, miluiește-mă” pe buze, dar și în inimă. Toți pustnicii din locul acela îl iubeau și îl respectau și nimeni nu îi ieșea din cuvânt.

Părintele Iákovos era din Epir, înalt și robust la trup, preot și duhovnic, cinstit și neprihănit. Era pregătit oricând să dea un sfat bun și să ajute în orice chip pe semenul său. De aceea, adeseori își lua traista și pleca la drum și, pe oricine întâlnea, laic ori cleric, începea să discute cu el. Vorbea tuturor despre însemnătatea deosebită a Sfintei Taine a Spovedaniei și îi îndemna, pe toți care vroiau, să se mărturisească la el. A ajutat, în acest fel, multă lume. Îndrepta și sprijinea pe mulți care erau slabi în credință și îi făcea să își schimbe modul de viață și să se apropie mai mult de Mântuitorul Hristos.

S-a întâmplat odată, însă „că, din urzeala și pizma vrăjmașului, acești doi buni vecini și lucrători ai poruncilor Lui Hristos, să se certe din pricina următoarei întâmplări:

Într-o vară a fost secetă mare. Răsadurile din mica lor grădină s-au uscat și, deznădăjduți, cei doi pustnici au cerut de la Dumnezeu puțină răcoare. S-au rugat Lui Dumnezeu să-i binecuvânteze cu ploaie. Au curățat șanțurile de pământ și le-au pregătit pentru ca apa ce se va strânge din ploaie să ajungă până în grădină, acolo unde aveau răsadurile. Dumnezeu milie și al iubirii de oameni nu a întârziat să răspundă rugăciunilor robilor Lui cei credincioși și, încet, încet, a început să plouă. Ploaia s-a întehit așa de mult încât apa a ieșit din șanțurile de pământ pe care cei doi le curățaseră și le pregătiseră și s-a revărsat în grădina lui ghéron Gavriil, iar în grădina părintelui Iákovos nu a ajuns mai nimic. Atunci, părintele Iákovos a pus mâna pe o sapă și a mers și a modificat șanțurile așa cum erau la început, iar acum toată apa curgea spre grădina sa.

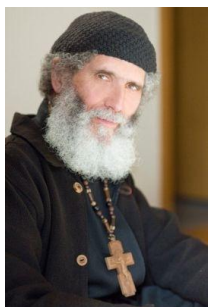
Când a observat că apa de ploaie nu ajunge la răsadurile lui, ghéron Gavriil a ieșit în drum și a văzut că părintele Iákovos modificase șanțurile și toată apa se scurgea spre grădina aceluia. A mers la coliba vecinului său, a bătut la ușă, dar nu i-a răspuns nimeni. Între timp, ploaia s-a oprit, după ce răcorise pământul încins de arșița verii. Ghéron Gavriil a lăsat șanțurile așa cum fuseseră modificate de părintele Iákovos, care s-a întors mai târziu dintr-o vizită de la Marea Lavră. Când l-a văzut pe părinte apropiindu-se, i-a ieșit în întâmpinare, a făcut metanie și i-a sărutat mâna ca să ia binecuvântare. Părintele Iákovos l-a binecuvântat și, în același timp, a început să-l dojenească pentru faptul că i-a modificat șanțul ca să curgă toată apa spre grădina sa. După acest schimb de cuvinte, ghéron Gavriil nu s-a mai putut abține. L-a apucat pe părintele Iákovos și l-a trântit la pământ, după care l-a scărmanat bine, bine. Mai apoi i-a zis: „Bine, părinte, cu ce ți-am greșit de m-ai făcut să-mi ies din fire, din pricina zarzavaturilor tale bune de nimic, și să te mai și păruiesc? Că doar tu știi cât țin la tine...!”. L-a ridicat apoi de la pământ, acolo unde-l trântise, și i-a zis pe un ton poruncitor: „Și acum, părinte duhovnic, scoate din traistă patrafirul și citește-mi rugăciunea pentru iertarea păcatelor, pentru că eu te-am iertat pentru tulburarea ce mi-ai provocat-o, iar altădată să nu mai faci ceea ce ai făcut!” Sărmanul părinte, după ce că a luat și bătaie, l-a ascultat pe ghéron Gavriil, care era mult mai în vârstă decât el, și i-a citit rugăciunea de dezlegare de păcate, dar supărarea nu i-a trecut. Mâncase bătaie, deși nu greșise cu ceva.

Această întâmplare a ajuns la urechile conducerii Mănăstirii Marea Lavră, de care aparțineau cei doi monahi, iar ghéron Gavriil a fost chemat ca să dea lămuriri. La întrebarea de ce l-a bătut pe părintele Iákovos – deși, la început le-a spus că nu știe nimic despre asta – în continuare, după multe insistențe ale părinților, ghéron Gavriil a spus: „Cinstiți părinți, ce-a fost a fost, cu vecinul meu, părintele duhovnic Iákovos, dar ne-am cerut iertare și acum avem dragoste unul față de altul, așa cum aveam și înainte”.

Părinții din conducerea Lavrei, care prețuiau sinceritatea și viața aleasă a lui ghéron Gavriil, l-au iertat și i-au dat canon să facă rugăciune pentru părintele duhovnic Iákovos ca să îl ierte și Dumnezeu, fiindcă nu este de ajuns să te ierte doar duhovnicul, ci trebuie să te ierte și Dumnezeu. Așa s-a terminat această întâmplare, grație nerăutății și a nepătimirii copilărești de care au dat dovadă cei doi buni vecini, care au trăit apoi în dragoste de Dumnezeu până la sfârșitul vieții lor, rugându-se unul pentru altul, spre slava lui Dumnezeu și mântuirea sufletelor lor.

Fragment din lucrarea: Povestiri necunoscute despre pustnicii de la Vígla, Sfântul Munte

Ce-a fost mai întâi: Biserica sau Scriptura? – Partea I

Partea I

Fiind un evreu convertit la Hristos, trecut și prin protestantismul evanghelic, în mod firesc am vrut să-L cunosc pe Dumnezeu mai bine prin intermediul citirii Scripturii. De fapt, prin citirea Evangheliilor cuprinse în cartea „interzisă” a Noului Testament, la vârsta de 16 ani, am ajuns să cred în Iisus Hristos, Fiul Lui Dumnezeu și Mesia promis. În primii mei ani de creștinism, mare parte din educația mea religioasă provenea din citirea Bibliei. În vremea când am intrat la facultate, aveam o versiune de buzunar a Bibliei care-mi ținea tot timpul companie. Astfel, puteam reciti oricând pasaje preferate și, adesea, în vremuri de ispită, mi le aduceam aminte, mie sau altora, aceluia pe care încercam să-i aduc la Hristos. Biblia a devenit pentru mine – și a rămas până în ziua de astăzi – cea mai importantă carte tipărită. Pot spune, cu mâna pe inimă, împreună cu Apostolul Pavel, că „toată Scriptura este însoțită de Dumnezeu și de folos spre învățatură, spre mustrare, spre îndreptare, spre înțeleptirea întru dreptate” (2 Timotei 3, 16). Astea sunt veștile cele bune!

Vestea cea rea este că, cel mai adesea, eu decideam pentru mine însumi ce anume spune Scriptura. De exemplu, am fost atât de entuziast în a-L cunoaște pe Hristos ca pe un prieten personal și apropiat, încât am crezut că atenția pe care I-o acordam era suficientă. Subliniam versetele despre Hristos cu markerul, dar treceam peste pasajele despre Dumnezeu Tatăl, ori despre Biserică sau botez. Consideram Biblia drept un manual de educație cerească. Nu credeam că aș fi avut nevoie de Biserică, era doar un loc bun de făcut prieteni sau de aprofundat Scriptura, astfel încât să devii un creștin autonom mai bun. Ajunsesem să consider că îmi puteam construi viața, dar și Biserica, conform Scripturii. Adică, luasem dictonul Sola Scriptura foarte în serios! Istoria mântuirii era clară pentru mine: Dumnezeu L-a trimis pe Fiul Său, împreună Ei trimite Duhul Sfânt, apoi vine Noul Testament pentru a explica mântuirea, iar apoi avem formarea Bisericii. Eram pe aproape, dar nu îndeajuns de aproape... Lăsați-mă să mă grăbesc să spun că Biblia este tot ceea ce Dumnezeu a voit să fie. Nu este nici o problemă cu ea. Problema constă în modul în care eu o individualizam, supunând-o propriilor mele interpretări, unele nu foarte rele, altele nu prea bune.

Strădania de a pricepe

Nu la multă vreme după ce m-am convertit la creștinism, m-am trezit băgat până în gât în separatisme, creștinii divizându-se din cauza unora sau altor chestiuni. Se părea că există atâtea opinii cu privire la Cea de-a doua Venire, precum atâția oameni câți participau la

discuția pe acest subiect. Așa că toți făceam apel la Scriptură. Strigătul meu de luptă devenise „Cred în Biblie. Dacă nu e în Biblie, nu cred”. Nu realizam faptul că toți ceilalți spuneau același lucru! Nu Biblia, ci interpretarea personală a fiecăruia devenise autoritatea supremă. Într-o epocă ce prețuiește enorm gândirea independentă și autonomia, eu devenisem propriul meu papă! Criteriile pe care le foloseam în interpretarea Scripturii păreau suficient de simple: dacă cele scrise în Scriptură au sens [literal], nu mai căuta un alt sens! Credeam că cei care sunt cu adevărat credincioși și sinceri în căutarea lor, vor ajunge la unitatea creștină.

Spre surprinderea mea, această abordare, zisă a „bunului simț”, nu a dus la limpezire și unitate, ci la o spiritualitate „liberă pentru toți”. Cei care aveau cel mai mult la principiul Sola Scriptura ajungeau să devină cei mai separatiști și combativi dintre creștini – poate că nu intenționat. Ajunsesem să văd că, de fapt, cu cât cineva se ținea de Biblie ca de singura sursă de autoritate spirituală, cu atât devenea mai separatist și mai sectar. Ajunsesem să ne certăm cu îndârjire asupra semnificației unor versete ce vorbeau despre dragoste! În cercul meu de prieteni ce credeau în Scriptură, am asistat la o mică explozie de secte și mișcări schismatice, fiecare pretinzând că este „conform Scripturii” și, în același timp, în conflict cu ceilalți. Dispute serioase izbucneau din orice subiect imaginabil: darurile harismatice, interpretarea profețiilor, cea mai bună modalitate de rugăciune, comuniunea, conducerea Bisericii, ucenicia, disciplina în Biserică, moralitatea, contabilitatea, misiunea, activitatea socială, relația dintre credință și fapte, rolul femeii, ecumenism.

Această listă este fără sfârșit. De fapt, orice subiect poate – și adesea a reușit – să-i determine pe creștini să se despartă. Roadă acestui duh sectar a fost crearea a mii de biserici și denominațiuni independente. Pe măsură ce eu însumi deveneam tot mai separatist, mi se intensifica și radicalismul, ajungând să cred că toate bisericile sunt ne-biblice, iar perspectiva de a deveni membru al vreunei biserici însemna compromiterea credinței. Pentru mine, „Biserica” însemna „Biblia, Dumnezeu și eu însumi.” Această ostilitate față de biserici se potrivea de minune background-ului meu evreiesc. Nu aveam încredere în mod natural în nici o biserică, pentru că simțeam că trădează învățătura lui Hristos prin participarea activă sau prin ignorarea persecuțiilor evreilor de-a lungul istoriei. Dar, cu cât deveneam mai separatist – până la punctul de a deveni respingător și antisocial – cu atât mai mult începeam să înțeleg că ceva era cu totul greșit în abordarea mea asupra creștinismului. Viața mea duhovnicească nu mergea. Era clar, convingerile mele personale despre Biblie și învățătura ei mă duceau departe de dragostea și comuniunea cu ceilalți creștini și, astfel, departe de Hristos.

Exact după cum scrie Sfântul Ioan Evanghelistul, „cel ce nu iubește pe fratele său, pe care l-a văzut, pe

Dumnezeu, pe Care nu L-a văzut, nu poate să-L iubească” (1 Ioan 4, 20). Nu această separare și ostilitate erau ceea ce mă atrăsese la Hristos. Și știam că răspunsul nu era să mă lepăd de credință, nici să resping Scripturile. Ceva trebuia să se schimbe. Poate că eu trebuia să mă schimb. M-am pus să studiez istoria bisericească și Noul Testament, sperând să arunc lumină asupra a ceea ce ar trebui să fie atitudinea mea față de Biserică și față de Scriptură. Iar rezultatele nu au fost chiar ceea ce așteptam.

Scriptura Apostolilor

Atitudinea mea inițială era aceea că ce fusese suficient de bun pentru Apostoli va fi suficient de bun și pentru mine. Iar aici am avut cea dintâi surpriză. După cum am spus, știam că Sfântul Apostol Pavel considera Scriptura ca fiind inspirată de Dumnezeu (2 Timotei 3, 16). Dintotdeauna, însă, am considerat că „Scriptura” despre care era vorba în acel verset este întreaga Biblie – atât Vechiul, cât și Noul Testament. În realitate, în acel moment (al afirmației Apostolului Pavel), nu exista niciun „Nou Testament”. Până și Vechiul Testament se afla încă în proces de alcătuire, pentru că evreii aveau să se decidă asupra unei liste definitive, asupra canonului cărților Vechiului Testament abia după instalarea creștinismului. Pe măsură ce studiam, descopeream faptul că, în epoca primară, creștinii foloseau o traducere în limba greacă a Vechiului Testament numită *Evdómikonda* (Septuaginta). Această traducere făcută în Alexandria, în Egipt, în secolul al treilea înainte de Hristos, cuprindea un canon extins, inclusiv un număr de așa-zise cărți deuterocanonice sau apocrife.

Deși a fost o oarece dispută inițială cu privire la aceste cărți, ele au fost, în cele din urmă, primite de creștini în canonul Vechiului Testament. Ca reacție la avântul creștinismului, evreii și-au restrâns canonul, excluzând cărțile deuterocanonice deși încă le considerau sfinte. Canonul evreiesc modern nu a fost fixat până în secolul al treilea după Hristos. Este foarte interesant, protestanții de astăzi urmează acest canon evreiesc mai recent al Vechiului Testament, iar nu canonul creștinătății primare. În vremea în care trăiau Sfinții Apostoli și scriau, Noul Testament nu exista, iar Vechiul Testament nu era finalizat. Conceptul de Scriptură era mult mai puțin bine-definit decât îmi închipuam eu.

Scrierile creștinătății primare

A doua mare surpriză am avut-o în momentul în care am realizat faptul că cea dintâi listă completă a Noului Testament, așa cum îl avem noi astăzi, nu a apărut decât după trei sute de ani de la Moartea și Învierea Domnului. (Cea dintâi listă completă este dată de Sfântul Athanasie în Epistola pascală din anul 367 d.H.) Imaginați-vă: dacă scrierile Noului Testament ar fi fost contemporane cu Constituția Statelor Unite, noi nu am vedea forma finală decât în anul 2076! Cele patru Evanghelii au fost scrise în perioada de la 30, la 60 de ani după Moartea și

Învierea Mântuitorului. În tot această perioadă, Biserica s-a bazat pe tradiția orală – relatările martorilor oculari – precum și pe diverse documente pre-evangelice (precum cele citate la 1 Timotei 3, 16 și la 2 Timotei 2, 11-13), pe tradiția scrisă.

Cele mai multe biserici nu aveau decât părți din ceea ce avea să devină Noul Testament. Pe măsură ce martorii oculari ai vieții și învățaturii lui Hristos au început să se stingă din viață, Apostolii scriau după cum erau luminați de Duhul Sfânt pentru a păstra și întări tradiția orală și scrisă răspândită. Pentru că Apostolii așteptau ca Hristos să se întoarcă în curând, se pare că nu aveau în minte faptul că aceste mărturii evanghelice și epistole apostolice aveau să fie, cu vremea, adunate într-o nouă Biblie. Pe tot parcursul primelor patru secole a existat un dezacord asupra căror cărți ar trebui cuprinse în canonul Scripturii. Cel dintâi care a încercat să stabilească un canon nou-testamentar a fost ereticul Marcion, în secolul al doilea. El ar fi vrut ca Biserica să se lepede de moștenirea ei evreiască, așa că a tăiat Vechiul Testament cu totul. Canonul lui Marcion cuprinde o singură evanghelie, editată de el însuși, și zece din epistolele Sfântului Pavel. Trist dar adevărat: prima tentativă de alcătuire a Noului Testament a fost eretică.

Mulți cercetători cred că abia ca reacție la acest canon distorsionat al lui Marcion, Biserica primară a decis alcătuirea unui canon bine definit. Distrugerea Ierusalimului, la anul 70 d.H., divizarea comunității iudeo-creștine de acolo, precum și pericolul pierderii continuității tradiției orale, probabil că au contribuit la acest sentiment de necesitate urgentă de a standardiza lista cărților pe care creștinii se pot baza. În toată această perioadă de evoluție a canonului, după cum am mai spus, cele mai multe biserici abia aveau câteva, dacă aveau vreuna, din scrierile apostolice disponibile la vremea respectivă. Cărțile Scripturii trebuiau copiate de mână, cu multă migală, cu mult efort și timp. De asemenea, pentru că majoritatea oamenilor erau analfabeți, ele puteau fi citite doar de câțiva privilegiați. Expunerea creștinilor la Scriptură se rezuma la ceea ce auzeau în biserici – Legea și Profeții, Psalmii, precum și unele epistole apostolice.

Persecuțiile creștinilor de către statul roman, precum și existența a multe documente de origine non-apostolică au complicat și mai mult lucrurile. Aceasta a fost a treia mea surpriză. Îmi imaginam naiv că fiecare casă, fiecare parohie ar fi avut o ediție completă a Vechiului și Noului Testament, încă de la începutul Bisericii! Îmi era foarte greu să-mi imaginez o biserică supraviețuind și înflorind în lipsa unei ediții complete a Noului Testament. Dar, fără îndoială, au reușit, așa că acest lucru a constituit primul semnal că viața întregă a Bisericii cuprinde și altceva în afara Cuvântului scris.

Pr. James Bernstein

Sursa: www.pemptousia.ro

Limba, fiară neîmblânzită

„Orice fel de fiare și de păsări, de târătoare și de vietăți din mare se domolește și s-a domolit de firea omenească. Dar limba, nimeni dintre oameni nu poate s-o domolească!” (Iac. 3, 7-8)

Înspăimântător! Sfântul apostol numește limba fiară nedomolită, neîmblânzită! Ceea ce înseamnă că această fiară poate ușor - cât de ușor ne este să deschidem gura ca să vorbim - să ne devoreze sufletul! Prorocul David, deoarece nu-și putea îmblânzi singur această fiară, L-a rugat pe Domnul să-i pună poți și încuietori la gură: Pune, Doamne, strajă gurii mele și ușă de îngrădire împrejurul buzelor mele (Ps. 140, 3). Însă oricâte încuietori și uși am pune gurii noastre, „fiara” va găsi cum să le treacă pentru a aduce pagubă. (Căci nimeni nu este desăvârșit în afară de Dumnezeu, nici chiar îngerii.) „Foarte puțini sunt cei care pot opri apa fără stăvilă sau alt mijloc de ajutor. Și mai puțini sunt cei care pot pune frâu unei guri ca o moară stricată”, ne spune Sfântul Ioan Sinaitul în cuvântul al 11-lea din Scara. „Când n-am vorbit, nu m-am căit, dar ori de câte ori am vorbit, m-am căit!”, spunea un sfânt părinte. „Vai și-amar de tine!”, i-a zis vestitul părinte Efrem Katunakiotul tânărului său ucenic. (Desigur, acesta și-a venit imediat în fire și a îngenuncheat, cerându-i iertare).

Și vestitul părinte Iosif Isihastul i-a spus unui monah care-l provocase la o discuție pe teme controversate: „Lasă astea, căci vom spune cuvinte grele și ne vom supăra.” Dar pentru că monahul insistă, „atunci bătrânul Iosif, enervându-se, a folosit fraze și epitete usturătoare”.

Acestea nu sunt justificări pentru noi ca să ne lăsăm limba liberă să spună orice vrea. Nu! „Vă spun că pentru orice cuvânt deșert, pe care-l vor rosti, oamenii vor da socoteală în ziua judecării” (Mt. 12, 36). Cuvânt deșert este orice cuvânt neduhovnesc, neziditor, după Sfântul Vasile cel Mare. Înspăimântător! Pentru orice cuvânt deșert, cât de mic, lăsat să iasă din gura noastră, vom da socoteală! Conștientizăm oare acest fapt?

Sursa: www.doxologia.ro

Bucuria pocăinței

Adesea sunt întrebat: cum trebuie să te mărturisești?... Răspunsul la aceasta, pe cât se poate de direct și hotărât, este: mărturisește-te ca și cum acest ceas ar fi cel din urmă, ca și cum ar fi ultima oară aici pe pământ când poți aduce pocăință pentru toată viața ta, înainte de a pași în veșnicie și a sta în fața judecării lui Dumnezeu, ca și cum ar fi ultima clipă când poți să arunci din spate povara unei îndelungi vieți trăite în păcat și nedreptate, pentru a intra liber în împărăția lui Dumnezeu.

Dacă am gândi astfel despre mărturisire, înainte de a ne înfățișa la ea, știind - nu doar imaginându-ne, ci știind cu tărie - că putem în orice moment să murim, atunci nu ne-am pune înainte atâtea întrebări deșerte; mărturisirea ne-ar fi atunci necruțator de sinceră și adevărată, ar fi directă, nu ne-am strădui să ocolim cuvintele ce ne umilesc, ne înjosesc; le-am pronunța cu toată duritatea adevărului.

Nu ne-am gândi la cele ce trebuie să le spunem sau să nu le spunem; am spune tot ce, în conștiința noastră, apare ca nedreptate, ca păcat: tot ceea ce ne face nevrednici de demnitatea noastră umană, de numele nostru de creștin.

Nu am avea nici un sentiment că ar trebui să ne protejăm de la unele sau alte cuvinte dure, necruțătoare; nu ne-am mai întreba dacă trebuie să spunem una sau alta, pentru că am ști cu ce poți intra în veșnicie și cu ce nu poți intra...

(Mitropolitul Antonie al Surojului, Bucuria pocăinței)

Uneori aproape că nu poți

Nu se pune problema: “Nu pot”. Duci până cazi! Dar să știți că s-au putut face, dincolo de închipuirea omenească multe minuni. I s-a spus unui frate: “Dă pietroiul ăla la o parte!” Dar asta era o chestie pentru 20 de inși. Si el, năduf, l-a dat la o parte că a zis părintele stareț! Pentru că nu ne părăsește Dumnezeu, dacă ne-am dăruit Lui.

Cum credeți dumneavoastră, că este El, Care e prezent în pasul fiecărui ins, chiar și al păgânilor? Dar la creștini, care zi și noapte se roagă în felul lor? Ii ajută, îi întărește. Nu facem lucrul acesta, adică ascultările, cu aspect de exagerare, în mănăstiri. Dar la nivelul care există, treburile necesare să le facă cu dragoste, și e destul.

Pe un frate - în Pateric - l-a trimis, să adune balegă uscată. Făceau focul cu ea, că erau săraci. “Păi, mă trimiți acolo unde e leoaica aia?” Că era o leoaică acolo. “Cum, zice, nu te duci pentru că e o leoaică acolo? Să mi-o aduci legată încoace!” Și s-a dus la ea. Leoaica, fugi! “Stai, că mi-a spus starețul să te leg!” Și a legat-o. Și o târa. Și când a văzut că într-adevăr o aduce, a zis starețul, pentru smerenia lui: “De ce mi-ai adus cățeaua asta? Dă-i drumul, să n-o văd!” Și zice: “Da, dar eu am crezut că e leoaică”. Și, într-adevăr, era leoaică.

Domnii mei, nu neglijați Scriptura! Există niște lucruri dincolo de închipuire, care sunt realități. Spune Mântuitorul cuvintele cele mai de vârf ale Scripturii: "Vrei să fii desăvârșit? Ia crucea și urmează-Mi Mie!"

Părintele Arsenie Papacioc

**CAMPANIA DE STRĂNGERE DE FONDURI
"CĂUTĂTORIM ÎMPREună BISERICĂ PENTRU
PAROHIE"**

➤ prin donație direct la Parohie, solicitând chitanță.

➤ prin virament bancar în contul deschis la Banca Prossima, IBAN:

IT56M0335901600100000017870

➤ cu filă de cec, specificând la beneficiar "Parrocchia Ortodossa Romena Pescara" înmănat preotului paroh și solicitând chitanță.

**LOCUL ȘI PROGRAMUL SLUJBELOR ÎN
PAROHIA NOASTRĂ**

Locul unde Parohia Ortodoxă Română Pescara "Sfântul și Dreptul Simeon și Sfânta Prorociță Ana" oficiază Sfintele slujbe este în cadrul Bisericii catolice „Gusu Maestro” (la parterul unui bloc). situată în zona Portului Turistic Pescara, Piazza Luigi Rizzo Nr.15.

SE POATE AJUNGE LA BISERICĂ :-
cu mașina pe SS 16 direcție Portul Turistic

- cu autobuzul numărul 10 și coborând în zona Portului Turistic

PROGRAMUL:

- **II** și a **IV a Miercuri** din lună de la ora 16.00 – Vecernie, Acatistul zilei și Sfânta Spovedanie.

- **Sâmbătă:** pomenirea celor adormiți la 9.00 și Spovedanie.

- de la ora 18.30- Vecernia zilei și Spovedanie.

- **Duminică** și în zilele de sărbătoare cu cruce roșie de la ora 9.00- Utrenie și Sfânta Liturghie

- **I** și a **III Miercuri** din lună Vecernia zilei începând cu ora 16.00 în strada Clemente de Caesaris (CARMINE), Penne (parohia catolică de la Carmine). De la ora 17.00 programul parohial „Ora de religie” cu copiii din zonă .

- a **II** și a **IV Vineri** din lună, Vecernia zilei la Torre de Passeri la Biserica Madonna dell' Arco de la 19.00. De la ora 18.00 programul parohial „Ora de religie” cu copiii din zonă.

Programul parohial „**Ora de religie**” cu copiii, se desfășoară în fiecare **Marti** începând cu ora 16.00, la Biserica parohială din Piazza Luigi Rizzo Nr.15, Pescara

Pr. Alin Iarca - Tel. 329 46 90 311

CONTACT:

E-mail: pr.aliniarca@yahoo.it

Web: www.parohia-pescara.it

ANUNȚ IMPORTANT

* Începând din anul 2013, în cadrul parohiei noastre există programul "La mulți ani de ziua ta!".

Prin acest program, se vrea a se ajunge la unitatea parohiei, făcând ca momentele unice din viața noastră, anume serbarea zilei de naștere, să fie împărtășite și celorlalți.

În acest an fiecare dintre cei ce s-au înscris în acest program sau au săvârșit Sfinte Taine în parohia noastră, au fost sunați de ziua lor de către preotul paroh.

Se vrea ca în anii viitori să se facă o rubrică în revista parohială și pe site-ul parohial, care să amintească nouă tuturor de sărbătorii săptămânii.

Cei ce doresc să se înscrie în acest program, pot trimite un mail sau sms (vezi Contact), în care să specifice numele, prenumele persoanei sau persoanelor, numere de contact, zona de reședință și data nașterii.

* Începând cu luna Ianuarie 2013, Parohia noastră distribuie în fiecare lună alimente tuturor familiilor aflate în dificultate financiară. Pentru o bună organizare rugăm ca toți cei ce cunosc familii cu dificultăți financiare sau cei ce vor să se înscrie la acest ajutor lunar, să se adreseze Preotului.

**Anul 2 N° 30, 05.10.2013. Acest număr s-a tipărit în 40 de
exemplare și se distribuie gratuit**

**BISERICĂ ESTE LOCUL UNDE SUNT SALVAȚI
CEI CONȚINĂȚI LA MOARTE.**

**DE CE? PENTRU CĂ PLATA PĂCATULUI ESTE
MOARTEA (ROMANI VI, 23) - SFÂNTUL EFREM
SIRYL**

SLAȚĂ LI DUMNEZEV PENTRU TOATE!

